

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίαν... δρ. 8,—
Εξάμηνος... » 4,50
Τρίμηνος... » 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαν... φρ. 10,—
Εξάμηνος... » 5,50
Τρίμηνος... » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 21

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς Λονδοβίκος, μὲ τὸ ἀεροπλάνον του «Κρά-Κρά», εὗρίσκετο εἰς τὴν Ἠλιούπολιν. Ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Γαλίαν, ὅταν ἔμαθε τὰ τῆς δολοφονίας μερικῶν οὐμπατριωτῶν τὸν στρατιωτικῶν, ὑπὸ τῶν μαύρων ὑψηλῶν τοῦ Σουλτάνου Μασσαλίτ. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἐκδικήσῃ. Πρὸς τοῦτο ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἠλιούπολιν μὲ τὸ ἀεροπλάνον του — συνταξιδιῶται του πάντοτε ἡ μικρὰ ἀδελφή του Βαβέτα καὶ ὁ γέρον κούρξ Κρά-Κρά, — ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Καρτούμ, παρέλαβεν ἐκεῖθεν δέκα χιλιόγραμμα μελιτίδος καί, μετὰ πολλὰς περιπετίας εἰς τὴν ἔρημον, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς ἓν ἀράβικον χωρίον. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀραπάδων ὠνομάζετο Μπαταμποῦ-Αραμπά, ἦτο καλὸς ἄνθρωπος καὶ εἶχε μάλιστα καὶ αὐτοκίνητον. Ὁ Λονδικιανὸς ἐξακολοθεῖ νὰ διηγῇται:

Αὐτοκίνητον ἐν μέσῃ Ἀφρικῇ! Ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευεν!.. Ὁ ἀρχηγὸς μᾶς προσεκάλεσε νὰ μᾶς τὸ δείξῃ. Ἀξίζε πραγματικῶς τὸν κόπον νὰ τὸ ἐβλεπε κανεὶς...

Ἡ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐστρέψαμεν εἰς τὴν καλύβην ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς σταῦλος.

Καὶ ἀνεκαλύψαμεν ἐκεῖ ἐν προϊστορικῶν ὄχημα, ἐν παμπάλαιον αὐτοκίνητον συστήματος Panhard τοῦ 1896!

— Δὲν περπατεῖ, μᾶς εἶπε μελαγχολικῶς ὁ Μπανταμποῦ.

Ἐξήταξα τὴν μηχανήν, ἐνῶ ὁ ἀρχηγὸς μᾶς διηγεῖτο ὅτι Ἀγγλοὶ τῷ εἶχον πωλήσῃ αὐτὸ τὸ «σαράβαλο» ἀντὶ ἑκατὸν χιλιογράμμων ἐλεφαντόδοντος καὶ τριάκοντα δοσίων λέοντος, — ὠραία δουλειά!..

Ὁ παλαιὸς ὅμως κινητὴρ δὲν εἶχε καμμίαν βλάβην. Δὲν ἤμποροῦσε μόνον νὰ λειτουργήσῃ, ἐπεὶ οἱ φλογιστῆρες ἦσαν βουλωμένοι. Τοὺς ἐκαθάρισα, καὶ ἀνεκαλύψα ἐπειτα ὅτι τὰ δοχεῖα ἦσαν κενά.

— Χρειαζέται πύρινο νερό, μοῦ εἶπε μὲ μυστηριώδες ὕφος ὁ ἀνεκτίμητος σωφὲρ Μπαταμποῦ.

Πύρινο νερό! Μήπως ἤθελε νὰ πῇ οἰνόπνευμα, βενζίνη; Ἄν εἶχε βενζίναν, ἤμεθα σωσμένοι.

Καὶ πραγματικῶς, ἐσώθημεν!

Οἱ Ἀραπάδες ἐστρέξαν ἀμέσως καὶ ἐκουβάλησαν ἓνα σωρὸ τενεκέδες. Φαίνεται, ὅτι τὰ καραβάνια εἶχαν ἐφοδιάσῃ, ἄλλοτε τὸν μαῦρον ἀρχηγὸν μὲ μεγάλας ποσότητας βενζίνας. Θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ νάχωρῶμεν ἐὰν ὁ Μπανταμποῦ συγκατετίθετο νὰ μᾶς παραχωρήσῃ ὀλίγην...

Ἐπῆρα τὸ σοβαρώτερόν μου ὕψος καὶ διετύπωσα τὰς προτάσεις μου: Ὁ Μπανταμποῦ νὰ μὲ ἄφινε νὰ γεμίσω τὰ δοχεῖά μου καὶ νὰ πάρω μαζί μου μερικοὺς ἀκόμῃ τενεκέδες, ἐγὼ δὲ θὰ τοῦ ἔκαμνα τὸ αὐτοκίνητόν του νὰ «περπατῇ»...

Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ μὲν Κρά-Κρά ἦτο εἰς θέσιν νὰ ξαναπετάξῃ, ὁ δὲ παλαιὸς κινητὴρ τοῦ Panhard ἐδούλευε μὲ κρότον διαβολικόν. Ὁ Μπανταμποῦ ἔγεινε φίλος μᾶς. Μᾶς προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα καὶ μᾶς ὠμίλησε περὶ τοῦ μίσους του κατὰ τῶν σουλτάνων τοῦ Οὐανταί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὸν ἐχώριζαν μόνον τὰ βουνὰ τοῦ Ντζεμπέλ-Μαρρά. Τὸ μῖσός του ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τὸν καιρὸν ἑνὸς πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φυλὴ του εἶχε νικήθῃ. Ἐγὼ πάλιν τῷ ἀνεκοίνωσα τὸ ἐκδικητικὸν σχέδιόν μου. Τὸ ἐπεδοκίμασε καὶ μοῦ ἐδείξε τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰκολουθήσω.

— Ἀλλὰ πρόσεξε καλὰ, φίλε, μοῦ εἶπε, νὰ μὴ μείνης χωρὶς πύρινο νερό.

Ἐνέησα τί ἤθελε νὰ εἴπῃ μὲ τοῦτο καὶ ἀπεφάσισα νὰ χωρίσω τὰ δύο μου δοχεῖα. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθωμεν εἰς ἐχθρὴν γῶραν, θὰ ἐπροχωρούσαμεν ὅσον θὰ εἶχαμεν βενζίναν εἰς τὸ δεξιὸν δοχεῖον διὰ νὰ πλησιάσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον τὸν Σουλτάνον τοῦ Μασσαλίτ. Τὸ ἀριστερόν δοχεῖον θὰ ἐξησφάλιζε τὴν ἐπιστροφήν μας.

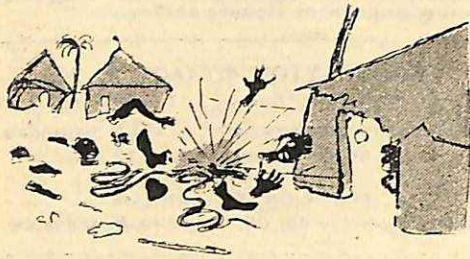
Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ «Κρά-Κρά» ἀνυψώθη πρὸς ἀπερίγραπτον ἐκπληξίν τοῦ

φίλου μᾶς Μπανταμποῦ. Ἡ τριχοῦς γαλλικὴ σημαία ἐκνυάτιζεν εἰς τὸ ὅπισθεν τοῦ ἀεροπλάνου καὶ εἰς τὸν ξη-

ρόν αέρα ή μηχανή μας άντηχούσαν ώς μακρόθεν άκουομένη τυμπανοκρουσία. Ήμεθα τώρα στρατιώται της πατρίδος! Ήπηγαίναμεν εις την μάχην!

Μετά τριών ώρων άναείρον δρόμον,

άπηγνήςασεν έν χωρίον, οι κάτοικοι του όποιου, όρθιοι παρά τας θύρας των καλυβών των, μάς ύπεδέχθησαν με ύβρεις και με άπειλάς. Μόνον ο Κρά-Κρά, καθισμένος εις το σκαλοπάτι του, τοίς άπεκρίθη έντόνως. Ήξηκολούθησαμεν τον δρόμον μας και έπρογευματίσαμεν φαιδρώς. Αφότου έδοξίμασε τα γλυκίσματα του Μπανταμπού, ή Βαβέτα μίαν μόνον έπιθυμίαν είχε: νά γνωρίσωμεν όσον το δυνατόν περισσοτέρους μαύρους άρχηγούς, διά νά φάγη όσον το δυνατόν περισσότερα γλυκίσματα.

—Και θά πάρωμε μαζί μας γιά τή μαμρά και γιά τή θεία Ολυμπίαν, μου έλεγε.

—Τί νά σου κάμω, Βαβέτα! μου, αυτοί οι άραπάδες δέν μ'άς προσφέρουν γλυκίσματα! μ'άς στέλλουν, βλέπεις, σφαίρες!...

Πραγματικώς, από το χωρίον που έπερνούσαμεν τώρα, άντηχούσαν πυροβολισμοί. Εύτυχώς ήμεθα έκτος βολής χάρις εις την ταχύτητα της πτήσεώς μας και εις το ύψος εις το όποιον διετηρούμεθα άφ' ης στιγμής έξεκινήσαμεν.

Έν τούτοις μία σφαίρα, ψυχρά πλέον, έκτύπησε το δεξιόν μας δοχείον, ο δε καθαρός ήχος, τον όποιον απέδωσεν ο χαλκός, έσήμαινεν ότι το δοχείον ήτο σχεδόν άδειανόν.

Δέν ήτο κατάλληλος ή στιγμή διά νά έχωμεν άφλογιστίας εις τον κινήτηρα και, πολύ όλιγώτερον, διά νά ύποστώμεν έξ άπρονοησίας μίαν έλλειψιν βενζίνης, ή όποία θά μ'άς ήνάγκαζε νά σταματήσωμεν. Ήπρεπε λοιπόν νά νοίξω την στροφιγγα του άριστερου δοχείου και, σκύψας δι' αυτήν την έργασίαν, είδα ότι διηρχόμεθα άνωθεν καλυβών μεγαλητέρων, ύψηλοτέρων από τας άλλας. Ένας πελώριος Άράπης έστέκετο εις το μέσον πλατείας και μάς έκτύπαζε κάμων λυσσάλεους μορφαμούς.

—Έδω είμαστε! είπα' αυτός ο κύριος μου φαίνεται σάν άρχηγός. Τώρα θά του δείξω εγώ πως σκοτώνουν τους Γάλλους στρατιώτας!

Και άμ' έπος άμ' έργον. Ο Κρά-Κρά διέγραψε μίαν ώραίαν καμπύλην περίξ του χωρίου του Ουανταί, και κατόπιν έπανήλθε βραδέως. Έκρατούσα εις το άκρον του έδωλιού μου την μελινίτιδα κλεισμένην εις ένα κουτί με μωδράλλια. Όταν εύρέθημεν άκριβώς άνωθεν των έχθρων μας, άφισα ήσυχ- ήσυχά το δέμα νά πέση κάτω, και ευθύς ένίνησα το πηδάλιον διά νά κάμωμεν νέον κύκλον και νά ίδωμεν το αποτέλεσμα.

Τί πατατράν!... Εις τον τρομερόν κρότον της έκρήξεως, ή Βαβέτα ούρλιάσεν από χαράν ο δε Κρά-Κρά έντρομος έτρεξε νά κρυβή κοντά μου...

Χέρια, πόδια, κεφάλια, κοιλιές, άνετινάχθησαν όλόγυρα εις χίλια κομμάτια. Συγχρόνως ή τεραστία φλόξ, ή όποία είχε παραχθή, μετεδόθη εις τας άχυρίνας στέγας των καλυβών και το χωρίον

ήρχισε νά πυρπολήται, χωρίς νά συλλογισθί κανείς από τους έντρόμους κατοίκους του νάντισταθή κατά της πυρκαϊάς. Οι έπιζήσαντες ήρχούντο τωόντι νά μάς κυττάζουν ένεοί. Τους έφρονάξαμεν με όλην μας την δύναμιν:

—Ζήτω ή Γαλλία! Θά τ'ά ξαναπούμε σε λίγο!...

Και τους είδαμεν νά τρυπώνουν εις τας καλύβας που έμεναν άκόμη άθικτοι, όπως τ'ά κουνέλια εις τας τρύπας των.

Είχαν έννοήση ότι ή τιμωρία των ήτο έγγύς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Όταν ο άγαθος μαύρος Βασιλεύς Μπανταμπού Άραμπά μ'άς είδεν επιστρέφοντας με τον Κρά-Κρά, εύτυχείς και ύπερηφάνους από το ταξίδι μας, έξεδήλωσε την χαράν του διά του παραδόξου τούτου τρόπου: Έκαμε τρεις φορές τον γύρον της καλύβης του πατών μόνον το άριστερόν πόδι. Ήπειτα διέταξε μέγα γέυμα, και εις τας έπιδόρπια μ'άς παρε-

κάλεσε νά τ'ω διηγηθώμεν τ'ά της ένστρατείας.

Από την περιγραφήν που του έκαμα, άνεγνώρισε το χωρίον του Ουανταί και μ' έβεβαίωσε ότι ο πελώριος ένεός Άράπης, τον όποιον ή μελινίτις μας είχε κάμη κομματάκια, θά ήτο κάποιος άνεψιός του αίμογαρούς Σουλτάνου του Μασσαλίτ. Έπί τ'ή εύκαιρία δε της τιμωρίας του έχθρου του, ληστού του χειροτέρου είδους, ο Μπανταμπού άπεφάσισε νά διοργανώσ'ημέγα κυνήγιον πρός τιμήν μας.

Μετά μιάς ημέρας άνάπαυσιν, την όποιαν έχρησιμοποίησαμεν διά νά δοκιμάσωμεν τας καρμπίνες, τας όποιας ο άγαθος βασιλεύς έδωσεν εις την διάθεσιν μας άνεχωρήσαμεν από την καλύβην, ή όποία μ'άς παρεχωρήθη, και έκανονίσσαμεν τ'ε πρόγραμμα της ημέρας.

Κατ' αρχάς, άπομακρυνόμενοι από το χωρίον, θά έκυνηγούσαμεν πεζοί, θά έπισκεπτόμεθα τ'ά περίχωρα, με άλλους λόγους θά έδιασκεδάσαμεν όλίγον. Κατόπιν θά έπεβαίναμεν του παλαιού αυτοκινήτου και θά κατεδιώκαμεν τ'ά μεγάλα θηράματα. Τέλος θά έχυρίζαμεν, θά έπαίρναμεν τον Κρά-Κρά και θά έκάνναμεν το πρώτον δι' άεροπλάνου κυνήγι.

Λέγω το πρώτον, διότι και αυτός ο Λατάμ δέν έκυνήγησεν, άλλ' άπλώς μετέβη μίαν φοράν εις τον τόπον του κυνηγίου διά του άεροπλάνου του. Δέν κατεδιώξε το θήραμά του εις τον αέρα,

όπως θά το έκάνναμεν ήμείς τώρα, ως άραπτικά πτηνά...

—Αν άπαντήσωμε την καμηλοπαρδαλί μας, μου είπεν ή Βαβέτα, νά μή την πειράξωμε, γιατί αυτή μ'άς έσωσε προχθές...

—Αν άπαντήσωμε όμως το λεοντάρι;

—Θά γυρίσωμε πίσω άμέσως.

—Ού, φοβητσιάρα!... Νά ίδης κυνήγι

που θά του κάμω εγώ! Θά σταθώ άκλόνητος και θά του φυτεύω πέντε σφαίρες με την έπαναληπτική μου καρμπίνη!... Τ'ο πρώτον όμως που άπαντήσαμεν δέν

ήτο λέων, αλλά πύθηκος, ένας άσχημότατος πύθηκος μακάκος, ο όποιος έτράπη έμπρός μας εις έπονείδιστον φυγήν. Δέν θά έξώδεα βέβαια διά τέτοιον γελοϊόν θήραμα τ'ά πέντε φυσίγγιά μου... Ήπρεπε νά τ'ά οικονομήσω, όπως οικονομήσα και την βενζίνην μου διά την επιστροφήν... Μερικοί κυνηγοί διασκεδάζουν πυροβολούτες κοράκια και σπουργίτια, και όταν άπαντούν λαγόν, δέν έχουν πλέον φυσέκια. Δέν θά την έπάθαινα σάν αυτούς. Φαντασθήτε νά παντήσω λεοντάρι και νά μήν έχω πολεμοφόδια!...

Τ'ο δεύτερον ζώον που άπαντήσαμεν, ήτο λεοπαρδαλίς. Άνεργήθη εις ένα δένδρον σάν γάτα. Έσκόπευσα, άλλ' ή Βαβέτα μ' έμπόδισε νά πυροβολήσω

—Αφισέ την, μου είπε, είναι πολύ ώραία και καθόλου κακή.

Ήτο τωόντι μία μικρά λεοπαρδαλίς, σχεδόν σκύμνος. Έστάθη νά την πλησιάσωμεν χωρίς καμμίαν δυσκολίαν. Ή ούρά της έκρέματο σάν σχοινί κώδωνος. Δέν άντέσχον εις τον πειρασμόν και της την έτράβηξα δυνατά.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟΝ

Αγαπητοί μου,

ΑΝΟΙΞΙΣ ή άουμασία, ή άπαράμιλλος άνοιξις των Αθηνών εύρίσκεται εις την άκμήν της. Γλυκυτάτη θερμοκρασία, αύρα μυρωμένη, θάλασσα γαλανή και άκύμαντος, ούρανός ως επί το πλείστον άνέφελος και έξοχή καταπρασίνη. Πέριξ της πό-

λεως, εις τους λόφους και εις τας πεδιάδας, το πράσινον βασιλεύει άκόμη ζωηρότατον. Ή παράτασις του έφεταινού χειμάνος, τ'ά δόγμα κρύα του και αί βρογαί έκαμαν τας πρασινάδας νά διατηρηθούν περισσότερον. Άλλες χρονιές, από τ'ά μέσα, και κάποτε από τας αρχάς του Απριλίου, οι λόφοι μας ένιτρίνιζαν, έχρυσίζαν, διότι ή γλήη των έξηραίετο γρήγορα και μετεβάλλετο εις καλαμιάν. Φέτος το δροσερόν πράσινον της γής διατηρείται και άντέχει άκόμη. Τ'ο έχομεν πρό των οφθαλμών μας, γλυκύ, τερπνόν και άνακουφιστικόν, από τον Φεβρουάριον. Και είναι πραγματικώς μία παρηγορία διά τους κατοίκους της πάντοτε άυχημής πόλεως νά βλέπουν, έστω και μακρόθεν, από τ'ά ύψηλά παράθυρα, τον σμαράγδινον κύκλον ο όποιος την

στεφανώνει, ώραϊον εις π'ασαν ώραν της ημέρας, στολήν της Άνοιξεως, χάσμα και τρυφή της βράσεως.

Έχετε παρατηρήσει, ότι το γλυκύτερον, το αναπαυτικώτερον διά τ'ά μάτια χρώμα είναι το πράσινον; Πρώτον αυτό και έπειτα το κυανόν. Και τ'ά άλλα είναι βέβαια ώραϊα, και τ'ά άλλα θέλγουν, προσάπτουν το κόκκινον, το χρυσοειδές και το ιώδες, άλλα κουράζουν και θαμβώνουν γρήγορα. Τ'ο πράσινον όμως έχι. Είμπορεί κανείς νά τ'ά άντιέχη διαρκώς χωρίς κόπον και όταν τ'ά μάτια του είναι βαρεία και κουρασμένα από την μακράν ενάτεινσιν ένός έκτυλωτικού λευκού, ένός πορφυρού ή χρυσοκίτρινου. άρκεί νά τ'ά στρέψη πρός μίαν πρασινάδα, πρός το δένδρον του δρόμου, πρός την γλήην του πάρκου, πρός τον κισόν της αύλής, διά ν' άνακουφισθούν και νά έλαφρώσουν άμέσως. Το πράσινον διά τ'ά μάτια είναι αληθινή θωπεία. Μία έπιφάνεια άλλου χρώματος ζωηρού, θά έλεγε κανείς ότι κρύπτει άοράτους βελόνες λεπτοτάτας, οι όποϊαι μετά την πρώτην ευχάριστον θωπείαν τρυπών και πονούν. Άλλά έπιφάνεια χρώματος πρασίνου, οίσοδηποτε τόνου, και του ζωηροτέρου, μάς εύχαριστεί, χωρίς νά μ'άς πληγώνη ποτέ. Αισθάνεται κανείς ότι από αυτήν αί βελόναι λείπουν. Και είναι διά την όρασιν ο,τι το χνουδωτόν βελούδο διά την αφήν.

Ένθυμούμαι, ότι πρώτην φοράν, όταν ήμουν παιδί, έπέστησε την προσοχήν μου επί της ύπεροχής αυτής του πρασίνου, ένας γέρον, άγαθος και σεβάσμιος ιερεύς της πατρίδος μου. Ήτο πολύ φιλανθής κ' έπεριποιείτο μόνος του τον μικρόν κήπον της έκκλησίας του. Δέν είδα ποτέ ώραϊότερον εις την ζωήν μου! Όλος σχεδόν άπετελείτο από άναδενδράδας. Ο ιερωμένος κηπουρός έκαλλιεργούσε κατά προτίμησιν κισσούς και άλλα άνεργυτικά, τ'ά ώραϊα φυλλώματα των όποιων έσχημάτιζαν παντού έκτεταμένους και ποιηλοσχημούς έπιφανείς, στολισμένους με άνθη λευκά, κυανά, κόκκινα, κίτρινα και ιώδη. Μίαν ήμέραν που έθούμιαζα την πλουσίαν αυτήν άνοιξιατικήν πρασινάδα, ο γέρον ιερεύς έλαβεν άφορμήν νά μου πλέξη το έγκώμιον του πρασίνου «του περισσότερου ύγεινίου και αναπαυτικού διά την όρασιν από όλα τ'ά άλλα χρώματα», και εις το τέλος προσέθεσε:

—Δι' αυτό και ο πανάγαθος Θεός το έσκόρπισε τόσον άφθονα εις την φύσιν.

Υποθέτω μάλλον, ότι ο Θεός έπλάσε τ'ά μάτια των ανθρώπων ώστε νά ευχαριστούνται περισσότερον με το έπικρατέστερον χρώμα. Αν τ'ά φυτά, τ'ά όποια καλύπτουν την έπιφάνειαν της γής, ήσαν άντί πρασίνων έρυθρά, — όπως, λέγουν μερικοί, είναι τ'ά φυτά του πλανήτη Άφρεως, — τ'ά μάτια του ανθρώπου θά ήσαν πλάσμένα διαφορετικά, ώστε ν'άντέχουν

εις το έρυθρόν, όπως είναι ίσως τ'ά μάτια των καλών μας γειτόνων και έξαδέλφων Άρεϊών. Τ'ο βέβαιόν είναι, ότι διά την όρασιν των κατοίκων της Γής, το ύγιεινότερον χρώμα είναι το πράσινον, και ένας σπουδαίος λόγος, διά τον όποιον έξησθήνησεν ή όρασις των κατοίκων των πόλεων, των πολιτισμένων ανθρώπων, οι όποιοι άπεμακρύνθησαν από την φύσιν, είναι ότι έπαυσαν νά έχουν διαρκώς πρό των οφθαλμών το πράσινον της έξοχής.

Αγαπάτε το, κυνηγάτε το όσον είμπορείτε! Όσοι δέν έχετε το εύτύχημα νά ζήτε εις την έξοχήν, φροντίζετε τουλάχιστον ώστε από το παράθυρόν σας νά φαίνεται πολλή πρασινάδα. Δέν ύπάρχει ώραϊότερον παραπίσασμα, από εκείνο που σχηματίζει έν φύλλωμα δένδρου ή θάμνου, χρυσίζομενον από τας ακτίνας του ήλιου. Προτιμάτε, όσάκις έχετε την έλευθερίαν της έκλογής, το άνοικτόν πράσινον διά τους τοίχους των δωματίων σας και διά τ'ά ύφασματα της έπιπλωσώς των. Ας είναι πράσινον το άλεξιφύγον της λυχνίας σας και ώχροκύανον το χαρτί που γράφετε συνήθως. Και φροντίζετε νά έχετε εις τ'ά σπίτια σας όσω το δυνατόν περισσότερα φυτά. Τ'ο πράσινον πρέπει νά σ'άς περιστοιχίζη. Και ή χαρά της Άνοιξεως, που άπολαμβάνομεν τώρα, είναι μία πρασινή χαρά. Αρχίζει από την γλυκυτάτην θωπείαν των οφθαλμών διά νά καταλήξη ως υπεράττη αγαλλίασις εις την ψυχήν...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΠΗΓΗ

Κοντά στη λίμνη μέσ' σ'ά βράχη Πηγή άναβρύει εκεί μονάχη, "Ός πόν ένα βράδυ ξεχειλίζει Και το νερό της δρόμο άρχίζει.

Και λέει: «Πας άλλαξα! ά, χαρά μου! Στη γή κλεισμένα τ'ά νερά μου Μαύρα έπερίζωναν σκοτάδια! Μά τώρα οι στάλες μου πετράδια

Λαμποκοπάνε! όπου φλοιφλίζω Τ'ά ούρανία κάλλη καθρεφτίζω, Με χαιρετούνε πεταλούδια, Πουλιά ποτίζω και λουλούδια!

Και ως αύριο ίσως, ποιος το ξέρει, Ποτάμι ή Τάχη μου με φέρει Πέρα άπ' τοδε κάμπους και τ'ά δάση, Νά περιζώω όλη την Πλάσι!

Και τόσο άκόμη ίσως πληθύνω Θάλασσα άέραντη ως νά γείνω, Μέσ' στος βαθύς μου με κοράλλια Και με νησάκια και άκρογιάλια».

Μά το φτωχό στη λίμνη φτάνει Και... μήτ' εκείθ' έξαναφάνη!

[Κατά τον Théophile Gautier]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμὰς ὑπεσχέθη νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα τοὺς ἐνόχους τῆς ἐναντίον του ἀποπειράς ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ἡλικίαν δὲ ἡ μητέρα του θὰ τοὺς ἐγνώριζεν, ὡς συνεδριάσαντες εἰς τὴν ταβέρναν τῆς. Ἀλλὰ ἡ χήρα Κορμὰ ἐβεβαίωσε τὸν υἱὸν τῆς ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζει διόλου. Αὐτὸς τότε, ἀπληκτισμένος, ἠρεύνησεν εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ κήπου, ὅπου ἀνεκάλυψεν ἕνα μεγάλο πορτοφόλι, γεμάτον ἐπιστολάς κρυπτογραφημένας. Συνέλαβεν ἀμέσως ἐν σκέδῳ καὶ ἐτρέξε νὰ τὸ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν. Κατ' ἀρχὰς μετέβη εἰς τὸν στρατὸν διὰ τὴν ζήτησιν ἀπὸ τὸν λοχίαν τὸν σκύλον τοῦ συντάγματος Μουστάκαν, ἀραιοκισμένον μὲ ἐλαττον ὄσφρησιν. Ἀλλ' ὁ λοχίας ἠρνήθη καὶ ὁ Κορμὰς ἠναγκάσθη νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ, ὅτι ἤθελε τὸν σκύλον, διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νάνεισθαι τοὺς δρόμους τῆς ἀποπειράς.

Ἡ ἐκμυστήρευσις αὐτῇ, καθὼς καὶ ἕνα ποτηράκι ρακῆς πρὸς τὸν ἐκέρασεν ὁ Λουδοβίκος, ἐμάλαξαν ἐπὶ τέλους τὸν ἄγιον λοχίαν, ὁ ὅποιος ἐδωκεν εἰς τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ τὴν ἀδειαν νὰ παραλάβῃ τὸν σκύλον, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὸν κρατῇ μόνον μέχρι τῆς ἐπιούσης.

— Σὺμφωνοι, κὺρ λοχία! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Κορμὰς περιχαρῆς.

— Καὶ νὰ τὸν προσέχῃς καλὰ! νὰ τὸν περιποιῇς! — Ἐννοια σου! μὴ σὲ μέλῃ!

Βέβαιος τώρα ὅτι θὰ ἐπετύγχανε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θαυμασίου σκύλου, ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν στρατῶνα, σύρων τὸν Μουστάκαν δεμένον μὲ σχοινί.

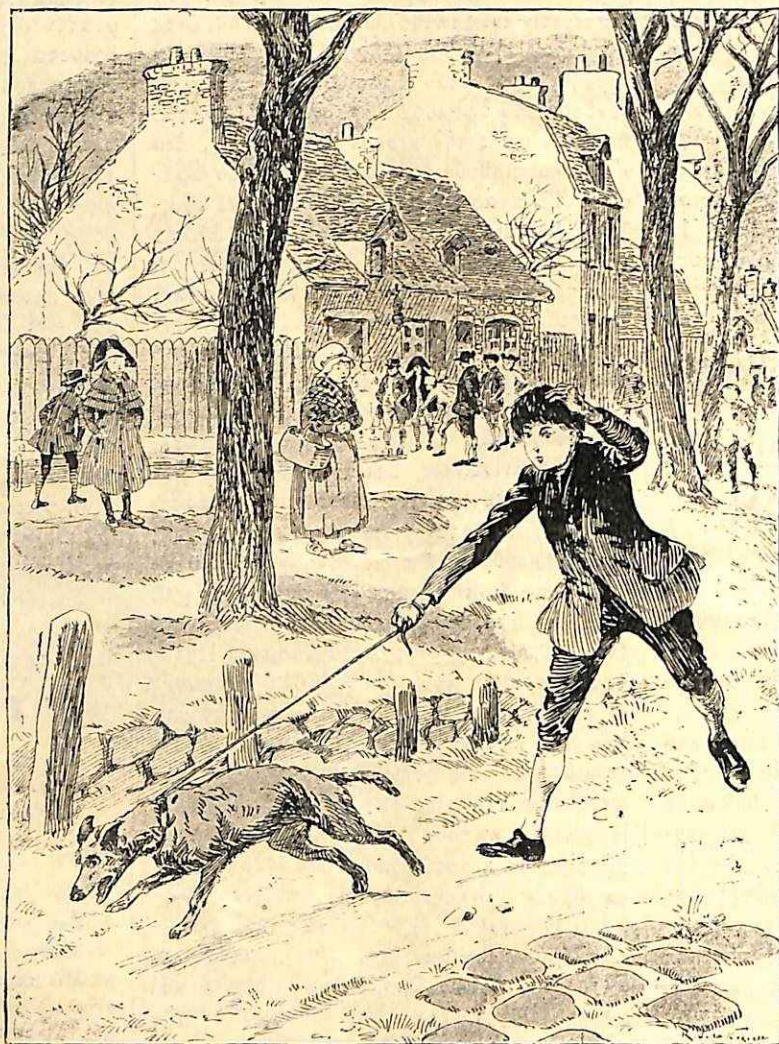
Μετὰ μίαν ὥραν ἔκαρνε μὲ τὸν σκύλον τὴν θριαμβευτικὴν τοῦ εἰσόδου εἰς τὴν ταβέρναν τῆς χήρας Κορμὰς, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ τῆς νυκτερινῆς του ἐκστρατείας.

Ἀφοῦ παρέθεσε πλουσιοπάροχον δεῖπνον εἰς τὸν Μουστάκαν καὶ ἀφοῦ ἐδείπνησε καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν μητέρα, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε πλέον τίποτε ἀπὸ τοὺς παράξενους τρόπους τοῦ υἱοῦ τῆς, ὁ νέος ἀναψεν ἕνα φανάρι καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον, ὅπου εἶχεν εὑρῇ τὸ πορτοφόλι.

Ἐξήτασε καὶ πάλιν μὲ τὴν μεγάλη-τέραν προσοχὴν τὴν γνωστὴν μας «αἰθουσαν τῆς συνεδριάσεως», ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε ἄλλο, ἱκανὸν νὰ τὸν θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν κακούργων.

Μόνον τὴν στιγμὴν ποῦ ἔκλειε τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, παρετήρησεν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ θυροφύλλου μερικὰς λέξεις γραμμένας μὲ κρυφολογίαν. Ἐπληροίωσε τὸ φανάρι του καὶ προσεπάθησε νὰ τὰς ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε· διότι αἱ λέξεις αὐταὶ ὠμοιάζον μᾶλλον μὲ ἀλγεβρικοὺς παραστάσεις καὶ ἦσαν διαταγμέναι ὡς ἐξῆς:

ρ . . . ωμο . . . ικθ
 τμ ζρθρ ρτ βδμπ. . . ερ
 βθ ι.

«Ὁ Μουστάκας παρέσυρε τὸν Λουδοβίκον Κορμὰν εἰς τὸν δρόμον...» (Σελ. 168 στ. γ'.)

Ἐβγαλε τότε μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι καὶ παρετήρησεν ὅτι καὶ αὐτὴ ἦτο γραμμένη κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἄν ὁ Λουδοβίκος ἦτο μεγαλύτερος καὶ κάπως σοφώτερος, θὰ ἐννοοῦσεν ἀμέσως, ὅτι αἱ παράδοξοι αὐταὶ ἀλγεβρικοὶ παραστάσεις, τὸσον εἰς τὰς ἐπιστολάς ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς θύρας, ἀπετέλουν κρυπτογραφήματα, τὰ ὅποια θὰ ἤμπορούσε κανεὶς νὰ ἀναγνώσῃ μόνον ἂν ἤξευρε τὴν κλεῖδα, τὸ μυστικὸν των.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ σχοληθῇ περισσότερον μὲ αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά, ὁ παῖς τοῦ

στρατοῦ ἐφώνησε τὸν Μουστάκαν, ἐπὶ τῆς ὀσφρήσεως τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο πρὸς τὸν πορτοφύλλου καὶ ἐπὶ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὅποια κατέβη.

Ἐδραμὴν ἀπὸ τὸ περιλαίμιόν του ἕνα σχοινὶ ἀρκετὰ μακρὺ, διὰ νὰ μὴ δυσκολεῖται τὰς κινήσεις του, καὶ κατόπι, πλησιάζας εἰς τὴν μύτην τοῦ ζώου τὸ πορτοφόλι, ἐπρόφερε τὴν καθιερωμένην φράσιν:

— Ψάξε, Μουστάκα, ψάξε!

Ἀμέσως ὁ ἐξυπνος σκύλος ἐνόησε τί τοῦ ἐζητοῦσεν. Καὶ ἤρχισε νὰ σείῃ τὴν οὐράν του καὶ νὰ σκιρτᾷ πέριξ τοῦ νεαροῦ τοῦ κυρίου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ περὶ τοῦ ζήλου του. Ἐπειτα ὡσφράνθη δυνατὰ, ἐπετερίσθη τρεῖς-τέσσαρας φορές, βεβαίως διὰ νὰ κάμῃ τὴν μύτην του λεπτοτέραν, καὶ ἤρχισε νὰ περιέρχεται τρέχων τὴν αἰθουσαν, ὅπου πολλάκις ἐστάματτε πρὸ τῆς τραπέζης, δεικνύων οὕτως ὅτι ὁ κύριος τοῦ πορτοφολίου εἶχε περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ψάξε! ψάξε! ἐπανελάμβανεν ὁ Λουδοβίκος, καταγοητευμένος μὲ τὴν καλὴν αὐτὴν ἀρχὴν. Μετ' ὀλίγον ὁ σκύλος, τραβήξας τὸ σχοινί του, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, μὲ τὴν μύτην πλησίον τοῦ ἐδάφους, καὶ παρέσυρε τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν δρόμον. Τρέχοντες, ἐξῆλθον καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ταβέρναν, χωρὶς νὰ δώσουν ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐπιστάσεις τῆς χήρας Κορμὰς. Ὁ Μουστάκας διηρῶνθη κατὰ τὸ χωρίον Μπατινιόλ, τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα. Ἀλλ' ὅσον εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ταβέρνας καὶ τῶν γειτονικῶν ποτοποιεῖων, μὲ τὰ ὅποια ἐτελείωνε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πόλις ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο, ὁ σκύλος ἐφαίνετο δισταζών. Διέσχισε τὸν δρόμον τρεῖς καὶ τετράκις, ἐπανήρξατο εἰς τὰ βήματά του καὶ κάθε τὸσον ὕψωνε τοὺς νοήμονας ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν νεαρόν του κύριον, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τῷ εἰπῇ:

— Πάλι δύσκολο!... Ψάχνω ἀλλὰ δὲν βρίσκω!

Τῶνόντι, εἰς τὸ πολυσύχναστον ἐκεῖνο μέρος, εἰς τὸν δρόμον τὸν πατημένον ἀπὸ χίλια πόδια, τὸ ἔργον τοῦ σκύλου δὲν ἦτο εὐκόλον καὶ ἡ ὀσφρῆσίς του συχνὰ τὸν ἀπατοῦσε. Ἀλλὰ, μετὰ πολλὰ μάταια τρεχάματα κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ Λουδοβίκος ἤρχισε νὰ φοβῆται

μήπως θὰ ἐβλεπε φεύγουσαν καὶ τὴν τελευταίαν του ἐλπίδα, ὁ Μουστάκας ἐξάφην ἕνα γαύγισμα χαρούμενον καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν κύριόν του μὲ ἀνασηκωμένον τὸ χεῖλος, ὡς νὰ ἐγέλουσε πραγματικῶς.

Βλέπων τὴν χαρὰν αὐτὴν καὶ τὴν εὐδιαθεσίαν τοῦ ζώου, ὁ Λουδοβίκος ἀνεθάρρησεν. Ἐσκυψε πρὸς αὐτό, τὸ ἐφίλησεν εἰς τὸ ρύγχος καὶ τῷ εἶπε μὲ θρηνηδὴ φωνήν:

— Ψάξε, καλὲ μου Μουστάκα, ψάξε!

Μόνο μὲ τὴ βοήθειά σου θὰ μὴδέσω νὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσί μου. Ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον μου, τὸ μέλλον τῆς μητέρας μου, τὰ πάντα... Φαντάσου λοιπὸν τί δυστύχημα θὰ ἦταν ἂν δὲν ἐπετυγχάναμε!

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ Μουστάκας ἐνόησε τὴν θερμὴν αὐτὴν παράκλησιν, διότι εὐθὺς ἐγλείψε τὸ μάγουλον

τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴν γλῶσσάν του, καὶ μετὰ τὸ εἶλημα τοῦτο ὤρμησεν ἀδιστακτικῶς κατ' εὐθείαν ἐμπρός, σύρων μὲ τὸ σχοινί του καὶ τὸν Λουδοβίκον, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε:

— Ἐρχου λοιπὸν!... Τρέχα γρήγορα!... Τὸ βρήκα!...

Οἱ δύο ἰχνηλάται εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐσοχὴν, εἰς τὰ δένδρῳδον μέρος τὰ μεταξὺ τῶν χωρίων Μπατινιόλ καὶ Κλισύ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα.

Ὁ Μουστάκας ἐβάδιζε τώρα ἀδιστακτικῶς εἰς τὰ μονοπάτια, ὅθεν ὀλίγοι μόνον χωρικοὶ ἢ λεμβούχοι τοῦ ποταμοῦ εἶχον περάσει. Ἐξάφην ἐστάθη ἀποτόμως, ἔκαρνε ἕνα γρήγορον γύρον καὶ κατέληξεν ὀριστικῶς εἰς ἕν ὑψηλὸν δένδρον, μεμονωμένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου.

Ὁ Λουδοβίκος ἤρχισε πάλιν νὰ φοβῆται. Ὁ σκύλος, ἐσκέφθη, θὰ ἔχασε

τὰ ἴχνη, διότι ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὔτε σπιτί οὔτε σπιτάκι, ποῦ θὰ ἤμπορούσε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς κακούργους ὡς φωλεά.

Ἐσυρε δυνατὰ τὸ σχοινὶ τοῦ Μουστάκα καὶ ἐπανέλαβε τὸ αἰώνιον του:

— Ψάξε! ψάξε!...

Ἀλλ' ὁ σκύλος ἀντέστη. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐγαύγιζε τριγυρίζων τὸ δένδρον, καὶ ἐκύτταζε τὸν κύριόν του μὲ βλέμμα σημαῖνον προφανῶς:

— Ἀφῆσέ με ἤσυχο!... Ἐξύρω ἐγὼ τί κάμνω!

Βλέπων αὐτὴν τὴν ὀντιστάσιν ὁ Λουδοβίκος, ἀπεράσισε ν' ἀνάψῃ τὸ μικρὸν κλεπτοφάναρν, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει μαζὶ του, καὶ νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερα τὸ δένδρον, ψιθυρίζων:

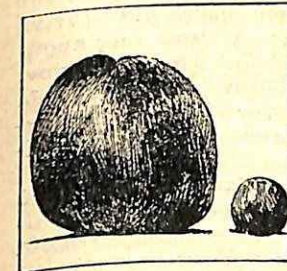
— Λές νὰ εἶνε κρυμμένοι ἐδῶ μέσα οἱ κακούργοι;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

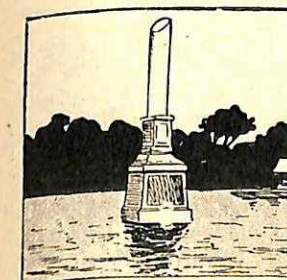
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸ μεγαλύτερον μῆλον τοῦ κόσμου

Τὸ μῆλον τοῦτο, προσερχόμενον ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, ἐκόπη ἀπὸ μῆλεον ἡλικίας ὀκτώ ἐτῶν. Ζυγίζει ἕνα χιλιόγραμμα καὶ 271 γραμμάρια, ἡ δὲ περιμετρία του εἶνε 43 ἐκατοστά τοῦ μέτρου! Πλησίον του εἶνε ζωγραφισμένον ἕν σύνθημα μῆλον, διὰ νὰ κρίνεται ἐξ ἀντιπαροβολῆς περὶ τῆς διαστάσεως τοῦ γίγαντος. Μόνον περὶ τῆς γεύσεώς του δὲν γνωρίζομεν τίποτε, διότι τὸ μῆλον αὐτὸ δὲν τὸ ἐδοκίμασεν ἀκόμη κανεὶς...

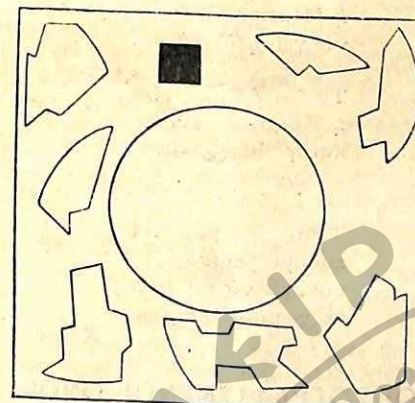
Μνημεῖον ἐντὸς ποταμοῦ

Τὸ μνημεῖον τοῦτο εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ Παρραμάττα τῆς νοτίου Νέας Οὐαλλίας, ἀνηγέρθη δὲ πρὸς τιμὴν κάποιου πρωταθλήτου τῆς κωπηλασίας ὀνομαζομένου Searle. Εἰς λεμβοδρομικοὺς ἀγῶνας, οἱ ὅποιοι γίνονται συχνὰ εἰς τὸν Παρραμάτταν, τὸ μνημεῖον τοῦ Searle χρησιμεύει ὡς δεικτικὸς τοῦ πέρματος. Εἶνε δὲ τὸ μόνον εἰς τὸν κόσμον, ποῦ ὑπάρχει μέσα εἰς ποταμόν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Α') Πρόβλημα

Ἴδου ἕνας κύκλος εἰς τὸν κύκλον αὐτόν, περιεκτομένη, πρέπει νὰ εφαρμοσθῇ τὰ ἐπτά λευκὰ τεμάχια οὕτω πῶς, ὥστε νὰ τὸν καλύπτουν ἐξ ὁλοκλήρου, νὰ μένῃ δὲ καὶ τόπος, ποῦ νὰ χωρῇ ἀκριβῶς τὸ μαῦρον ἐκείνο τετραγωνίδιον.

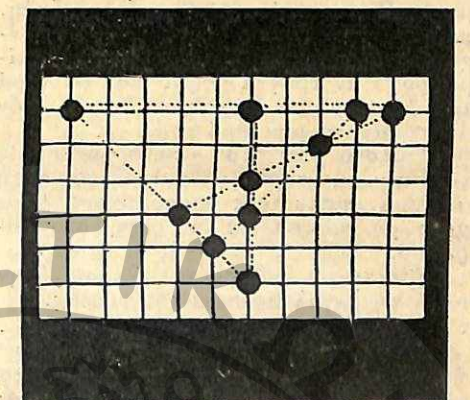
Β') Παίγνιον

MI	ΦΙΣ	BAI	BA	PA
Λ	ΣΑ	ΔΕΙ	PA	Λ
ΛΛ	ΛΕ	ΜΕ	ΘΗ	ΑΜ

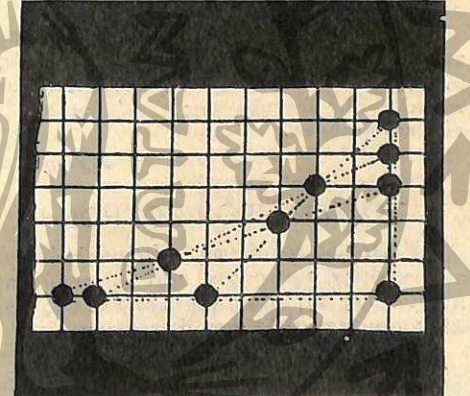
Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν πέντε πόλεις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Ἀήλωσις: — Αἱ λύσεις εἶνε δεκαὶ κατὰ τοὺς γνωστοὺς ὄρους.

Λύσεις τοῦ Προβλήματος καὶ τοῦ Παίγνιου τοῦ 19 φυλλαδίου

α') Ἴδου πῶς θὰ τοποθετηθῶν τὰ σφαιρίδια ὥστε νὰ σχηματίζων πέντε εὐθείας μὲ τέσσαρα σφαιρίδια ἐπὶ ἐκάστης.

Ἴδου καὶ ἡ δευτέρα λύσις τοῦ Προβλήματος, ἐκπληρούσα τὰς ἐξῆς ὁρμῆς.

β') Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Πηνειός, Ἀρκαδία, Ρόδος, Ρωσία καὶ Πολύβιος.

170 τὸν 'Ο-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ, Κεφ Β

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἦτον ἡ Τρίτη τοῦ Πάσχα. Ὁ ἀνοι-
ξιάτικος ἥλιος μᾶς εὐρίσκε μέσα εἰς ἕνα
στενὸν μονοπάτι τοῦ «Παλτοῦ χωριοῦ»·
ἐπηγαίναμε νὰ λειτουργηθούμε στὴν «Πα-
ναγία κρυφτή»· ἡ παπαρουνὲς ἐκοκκί-
ζαν μέσα στὰ λειβάδια· οἱ λαλέδες ἀνοι-
γαν τὰ πέταλά των γιὰ νὰ δεχθῶν τὰς
ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· ὅλα τὰ πράσινα χόρ-
τα ἐκλιναν ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν δρόσο.

Κι' ὁ ἥλιος ἔρριπε πλάγι τὰς ἀκτι-
νὰς του, ποὺ ἔκαμαν νὰ λάμπουν ἐδῶ
κι' ἐκεῖ σταγόνες σάν μαργαριταράκια.
Ἐψάλλ' ὁ σπίνος· ἐπέτα τὸ χελιδονάκι
χαρούμενο.

Ἡ θάλασσα ποὺ ἐβλέπαμε ποῦ καὶ
ποῦ μέσα ἀπὸ τὰ βουνὰ ἦτο κατάσπρη
σὰ μαργαρένια...

Ἐπάνω στὴν ῥάχη τοῦ βουνοῦ ἐκοκκί-
νιζαν τὰ φύλλα τῆς ἀγριομαστίζας·—
Ἐπεράσαμε ἐπάνω ἀπὸ ἕνα βάρανθο·
στὸ βάθος ἐβούιζε τὸ νερὸ τοῦ ποτα-
μοῦ· ἀπέναντί μου, στὴν ἄλλην ὄχθη,
περισσότερον ἀπόκορημνη κι' ἄγρια, ἐ-
χύνετο ὁρμητικὰ ἀπὸ τὰ δψη ἕνας χεί-
μαρρος· κι' ἐβόγγα ἄγρια· καὶ τὰ νερά
του ἐπιπταν στὸ βάρανθο· ἦκουες τὸν
ἀκατάπαυστο μυκηθμὸ τους.

Τ' ἄλλοις μοι ἦτο συνειδημένο εἰς
τέτοια μέρη· σιγά-σιγά καὶ μὲ προσοχὴ
πολλὴ ἔκαμτε τοὺς ἀποκρήμινους βρά-
χους μὲ κίνδυνον νὰ μὲ ῥίψη στὸ βάρ-
ανθο.

Ἐβλεπα μὲ φοβισμένο βλέμμα ὅλην
αὐτὴ τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως.

Ἐπεράσαμεν ἀπὸ ἕνα ἐρημοκλήσι·
ἦτον ὁ «ἅγιος-Νικόλας». Πελάκια χόρτα
τὸ περιεκύκλωναν· τ' ἀγκάθια ἀφθονά·
κι' ἀνάμεσά των μία παπαρούνα ἐκλινε
λυπητερὰ τὸ κεφάλαιόν της τὸ ὀλοκόκι-
νον. Μιὰ ἀκακία, φυτευμένη κοντὰ στὸ
ἐρημοκλήσι, ἀπλώνε τ' ἀνθισμένα κλα-
διά της ἐπάνω του· ἦτον ἡ νύμφη μέσα
στῆς λευκοπράσινης ἐλῆξης.

Κι' ἡ αὐρὰ ἡ ἀπαλή, ποὺ ἐφύσα ἀπὸ
τὸ βουνὸ ἐπάνω, ἔσειε τοὺς ἀνθισμένους
κλώνους της, κι' ἔρριπε τὰ κατάσπρα
πέταλα τῶν ἀνθιδῶν της, κι' ἐφράντιζε
τὸ ἐκκλησιδάκι.

Αἰγίριος

ΤΟ ΖΕΙΔΩΡΟΝ ΒΟΥΝΟΝ

Σὲ βλέπω, ὦ ἰοβαρὴ Παναχαϊκέ, μὲ
τὴν κυρτὴν σου ῥάχιν, καὶ ἡ ψυχὴ μου
πετᾷ πρὸς σέ, διὰ νὰποθέσῃ ἐπὶ τῆς πο-
λῆς σου κεφαλῆς ἕνα ἀσπασμόν.

Σὲ βλέπω ὕψυμενον ὑπερῆφάνως ἀν-
τίκρυ μου χρόνια τώρα! Μὲ γνωρίζεις
βεβαίως, διότι εἰς μελιχρὰς τῆς δειλῆς
ώρας, τὸ σεμβώδες βλέμμα μου πολ-
λάκις σ' ἐθώπυνεν!..

Εἰς σέ, γίγα κραταίε, τοῦ ὁποίου τὴν
φαλακρὰν κορυφὴν δὲν ποθοῦν, ἐπὶ
αἰῶνας τώρα, οὔτε πὺρ βορρᾶ αἱ χιόνες,
οὔδ' αἱ καυστικαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες,
οὔτε τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, εἰς σέ τῶν

στοιχείων τῆς φύσεως δαμασκά, τῆς
ζωῆς μου τὴν ἐλπίδα στηρίζω!

Ἐκεῖ εἰς τοὺς κόλπους σου, μὲ τὴν
δροσερὰν αὐραν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἀ-
ρωματώδους ἐλάτης σου, μὲ τὸ διαυγὲς
τῶν πηγῶν σου ὕδωρ, παρὶ τὴν πενι-
χρὰν τοῦ ποιμένου καλύβην, ὄνειροπολῶ,
ἀνθος τοῦ Μαῖου ἀπαλόν, εἰς τὸν λει-
μῶνα τοῦ βίου προῶρος μαρανθίν, τὴν
χάριν καὶ δροσερότητα τῶν πετάλων μου
ν' ἀνακτῶ!..

Ὅπως ὁ εἰς δοχεῖον πλήρες ὕδατος
τεθεῖς ἡμιμαρμένος κάλυξ ἐπανακτᾷ
θαλερότητα, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολλὰς δια-
τηρεῖ ἡμέρας, οὕτω καὶ εἰς τὸ κατασκή-
νωμα τῆς ἀγκάλης σου, κάλυξ ῥόδου ἡμι-
ζῶν, ζωῆς ἀναθαλὴν ἐλπίζω!..

Μόνωσις

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Τὸ ὄνειρό μου εἶνε
νὰ ἴδω μίαν ἡμέρα
ἢ Ἡπειρος ἢ δούλη
νὰ γείνῃ ἐλευθέρη.

Τὸ ὄνειρό μου εἶνε
ἢ Κρήτη νὰ ἐνωθῇ
καὶ ἡ Μακεδονία
νὰ πελευθερωθῇ.

Τὸ ὄνειρό μου εἶνε
ποδάρι ξενικὸ
κανένα νὰ μὴ μείνῃ
σὲ χῶμα Ἑλληνικόν.

Χάων

ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΙΣΜΕΝΟΙ ΟΝΟΙ

Ὅταν ὁ «Αὐτοκράτωρ τῶν ἀδαμάν-
των», δηλὶδὴ ὁ Σάχης τῆς Περούσι-
ας, ἐπεσκέφθη τὴν Διεννὴ Ἐκθεσὶν τοῦ Λον-
δίνου, εἶδε μετὰξὺ ἄλλων καὶ πλῆθος
καλλιτεχνικῶν εἰκόνων. Ἐκ τούτων τῶν
ἡρώων εἶδε ἕνα πῖναξ, ὁ ὁποῖος παρί-
στανε μερικὸν ὄνους. Ὅταν ὁμοῦς ἦκου-
σεν ὅτι ἡ ἀξία του ἦτο 160 λίραι Ἀγ-
γλίας, κατεπλάγη, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ
ἐννοήσῃ πῶς ἦτο δυνατόν ἕνας ζωγραφε-
μένος ὄνος νὰ κοστίζῃ περισσότερον ἀπὸ
ἕνα ζωντανόν, τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖ κανεὶς
νὰ ἀγοράσῃ καὶ μὲ μίαν μόνον Ἀγγλι-
κὴν λίραν. Εἰς ἀστείως παρετήρησε τότε
ὅτι διὰ τὸν ζωγραφισμένον ὄνον δὲν
χορεύεται οὔτε τροφὴ οὔτε τίποτε.
Ἀλλ' ὁ «Βασιλεὺς τῶν βασιλέων» δὲν
ἄφησε νὰ γελασθῇ καὶ ἀμέσως ἀπήτησε:

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς καὶ νὰ τὸν
καβαλλικεύῃς!

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

Νελέκε

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Εἰς ἕν χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἐκλεψαν
μίας χωρικῆς τὴν ὥραιότεραν ὄρνιθα.
Ἡ χωρὶς πλήρης θυμοῦ μετέβη εἰς τὸν

ιερέα καὶ τὸν παρεκάλει ν' ἀφορίσῃ τὸν
ἄγνωστον κλέπτην. Τὴν Κυριακὴν εἰς
τὴν ἐκκλησίαν ὁ ἱερεὺς εἶπεν:

— Ὁ κλέψας τὴν ὄρνιθα τῆς κυρά-
Δέσποως ἀφορίζεται, καὶ ὅταν ἀποθάνῃ
δὲν θὰ λούσῃ.

Τοῦτο ἀκούσας νέος χωρικός, ποιμὴν,
λέγει κατὰ τὴν ἐξοδὸν πρὸς τὸν ἱερέα:

— Παπὰ μου, δὲν ἀφορίζεις καὶ τὰ
τσαρούχια μου, νὰ μὴ λυώσουν;

Ἀσύρματος Τηλέγραφος

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

Εὐρισκόμην μίαν φορὰν μόνος εἰς τὸ
κυνήγιον. Αἱ σφαῖραι μοῦ εἶχαν τελειώσῃ,
ὅταν παρετήρησα μίαν ὄραιν ἔλαφον,
ἡ ὁποία μ' ἐκύτταζεν ὥσάν νὰ μὲ ἐπε-
ρίπαιξεν ἐπειδὴ δὲν εἶχα σφαῖρας. Ἐν
τῇ ἀμνηστί μου, θέσας τὴν χεῖρα μου
εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ἀνεκάλυψα πολ-
λοὺς πυρῆνας κερασίων ἐκ τοῦ χυδαίου
γεύματος. Τότε μοῦ ἤλθεν μία φαινή
ιδέα· ἀντὶ σφαῖρας νὰ θέσω τοὺς πυρῆ-
νας τούτους. Κι' αὖ' ἔπος αὖ' ἔργον.
Γεμίζω τὸ πυροβόλον καὶ πυροβολῶ.
Εἶδα τότε τὴν ἔλαφον νὰ φεύγῃ τρομαγ-
μένην ἐκ τοῦ κρότου καὶ ἐπέστρεψα ἀ-
πρακτός.

Ἐν ἑτὸς μετὰ ταῦτα ἐπῆγα εἰς τὸ
ἴδιον μέρος (ἀλλὰ τώρα γεμάτος σφαί-
ρας) καὶ τί βλέπω; Μίαν ἔλαφον ἡ ὁποία
ἀντὶ κεράτων εἶχε κλάδους κερασέας.

Ἀμέσως ἐνόησα ὅτι ἦτο ἡ περυσινὴ
ἔλαφος, εἰς τὸ μέτωπον τῆς ὁποίας εἶχαν
φτυρῶσαι οἱ πυρῆνες!

Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο-τρεῖς συμμαθηταὶ συνομιλοῦν διὰ κά-
ποιον ἄλλον συνάδελφόν των.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης:

— Τί νὰ σὰς πῶ! αὐτὸς εἶνε τὸ χειρότερον
βῶδι — ἐννοεῖται μετὰ ξὺ μᾶς.

Ἐστᾷ ἐπὶ τοῦ Μικρομύρα

Ἡ θεία.—Πῶς, Γεώργιο; Ἐσὺ δὲν ἔξερ-
σας νὰ συλλαβίσῃς, καὶ θέλεις νὰ μοῦ δεῖ-
ξῃς τὸ «Πμερολόγιο τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ φύγῃ»;
Ὁ Γεώργιος, ἐπερήφανος: — Βέβαια! ὁ
μπαμπᾶς τὴν ἐσημάδεψε μὲ κόκκινο μελάνι!

Ἐστᾷ ἐπὶ τῆς Νέλλε

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

— Δὲν ντρέπεσαι νὰ γράφῃς τὸν ἀδελφόν
σου μὲ δύο δέλτα;

— Μὰ ἔγω δύο ἀδελφὰ κ. καθηγητά!

Ἐστᾷ ἐπὶ τῆς Κραυγῆς Νίκης

— Τάκη, ἔλα γρήγορα στὸ σπῆτι.

— Γιατί, Γιαννάκη;

— Θέλει νὰ σὲ δείρῃ ἡ μαμμά.

Ἐστᾷ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Δόξης

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Χ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

(Ἐν Πόρτ - Σαῖδ)

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Βασίλισσα τῆς Κύπρου

Εἰς τὸν 122ον Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων.

[Ἰδε Διάπλασις 1911, σελ. 133]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐνδριπίδου
τὴν 19 Ἀπριλίου 1911

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ἀκόμη διὰ τὰς ὁραίας πα-
χαλινὰς των κάρτας, τὰς ὁποίας ἔλαβον ἀφοῦ
τυπώθῃ τὸ προηγούμενον φύλλον, καὶ τοὺς
ἐξῆς ἀγαπητοὺς μου φίλους καὶ φίλας: Ἀν-
τοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, Ἀνδῶν, Μερόπην

Μέξη, Δουκίαν Κυριακάτου, Ὁλγαν Κιτσι-
οῦκη, Σπυριδώρα Α. Μεταξῶν, Λευκὴν Κα-
μέλειαν, Ρίξαν Ν. Ἀγγελιοπούλου, Ἰδανικὸν
τοῦ Καλλιτέγνου, Ἀλέξανδρον καὶ Νικόλαον
Α. Βιτάλη, Χαρίκλειαν Β. Κουδούνια, Χρυ-
σάνθηρον, Σαφῶν Ν. Κορύλλου, Σοφρα-
ζέτιαν, Ἀντικὴν Ἰλίου, Καμάρι τῶν Γονέων,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα, Παμφῶς καὶ Πιπίσαν
Α. Κοκκινάκη. Καὶ τοῦ χρόνου!

Μετὰ χαρὰς ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γά-
μους τοῦ ἀγαπητοῦ μας φίλου Σπύρου Κ. Τρι-
κούπη, τοῦ παλαίου καὶ γνωστοτάτου Μέλ-
λοντος Διπλωμάτου, μετὰ τῆς Δόξας Διοπο-
νῆς Θ. Κανάρη, τῆς μεγάλῃς ἱστορικῆς οἰκο-
γενείας. Ἐτελεσθήσαν τὴν π. Πέμπτην μεγα-
λοπρεπέστατα εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἀγίου Γεωρ-
γίου, ὅπου εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρευ-
ρεθῶ κ' ἐγώ. Θερμότατα συγχαρητήρια καὶ
ἐγκαρδίας εὐχάς.

Ἐλπίς τῶν Ὑποδούλων καὶ Ἀγγελε Β.,
μάλιστα καὶ ἡ μὲ γλῶσσαν καὶ ἡ ἄλλη εἶνε
ἑλληνικαί, εἰμπορεῖ δὲ κανεὶς νὰ γράφῃ εἴτε
τὴν μίαν εἴτε τὴν ἄλλην κατὰ τὰς περιστά-
σεις ἢ κατὰ τὸ γούστο τοῦ. Αὐτὰ ἀπαν-
τῶν, ἄλλως δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸ
λέγω, οὔτε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ συνεργάτης
τῆς Διαπλάσεως γράφει εἰς τὴν δημοτικὴν, —
αὐτὰ ἀπαντῶ εἰς τὴν μοναδικὴν σας ἐρώτη-

σιν. Ὅσον διὰ τὰς ἄλλας σας ἀπορίας, ἐπι-
θυμοῦσα πολὺ νὰ σὰς διαφωτίσω, — καὶ εἶνε
καθῆκόν μου, — ἀλλὰ δυστυχῶς θὰ ἐγγραφί-
ζοντο πολλὰ λόγια καὶ ὁ χώρος τῆς ἀλλη-
λογραφίας δὲν ἐπαρκεῖ. Ὑποφύλασσομαι ὁμοῦ
νὰναθῶ εἰς κανένα συνεργάτην μου νὰ γράψῃ
περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ἂν ἴδω μάλιστα
ὅτι καὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ μοῦ ἔχουν τὰς
αὐτὰς ἀπορίας. Διότι ἕως τώρα ἀπὸ 20,000
Ἑλληνόπουλα ποῦ διαβάζουν τὴν Διάπλασιν,
(εἰς τόσους ὑπολογίζω τοὺς συνδρομητάς,
τοὺς ἀγοραστάς καὶ τὰδέλφια των) μόνον
σεῖς οἱ δύο μοῦ ἐγράψατε.

Τώρα, Ἐντυχὴ Παρὰ, εἶσαι πάνοπλος. Καὶ
συνδρομητὴ καὶ μὲ ψευδώνυμον. Ὡστε εἰμφο-
ρεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς ὅ, τι θέλῃς καὶ νὰ λαμ-
βάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς. Σὶ
εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις.

Ὁνειροπόλε Μεγάλῃς Ἑλλάδος, δὲν ἐνθυ-
μοῦμαι καλὰ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ διήγημα
περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ἔγραψες, εἶνε πολὺ ἐκτε-
νὲς διὰ τὸ περιοδικόν μας. Ἄλλως τε δὲν δημο-
σιεύω ἔργα παρὰ τῶν τακτικῶν μου συνεργα-
τῶν, τῶν δὲ συνδρομητῶν μόνον εἰς τὴν Σε-
λίδα Συνεργασίας, ὅπου προτιμῶνται τὰ συν-
τομώτατα. Ἄν ἀπέτυχε τὸ ἐξοπάτωμα εἰς
τὴν Βραίλαν, ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ
εἰς τὸν Σουλινᾶν.

Σεντεμένο Ἑλληνόπουλο, συνδρομητὴν μὲ
αὐτὸ τὸ ὄνομα, δὲν ἔχω. Ἀπὸ τὰ πολλὰ ποῦ
μοῦ ἔστειλες διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. σοῦ ἐνέκρινα
μερικὰ, ἀλλὰ τί πταίω ἂν δὲν ἐκληρώθῃ ἀ-
κόμη κανὴν; Ὅχι· διὰ νὰ ἐκθῆς ὑποψήφι-
ον, δὲν θὰ πληρώσῃς παρὰ τὰ ἔξοδα τῆς
Μικρᾶς Ἀγγελίας. Εἰμπορεῖ ὁμοῦ νὰ ψηφι-
σθῇ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃς.

Πολὺ μὲ συνεκίνησε τὸ ὁρατὸν σου γράμμα,
Μαραμὴν Καμέλια. Χαίρω πάρα πολὺ ποῦ
ἔχω μίαν τόσο ἐνθουσιώδη καὶ ἀφωσιωμένην
φίλην, ἡ ὁποία καὶ ἐμπνέεται ἀπὸ ἐμὲ αὐτοῖς
οἱ ποιηταὶ ἀπὸ τὴν φύσιν.

Νὰ καὶ τὸ Δοξασιμένον Εἰκοσιένα ποῦ μοῦ
γράφε ὑστερ' ἀπὸ μνηστῆρ σιωπῇ. Καὶ οὔτε
ἄρρωστη ἦτο, δόξα σοι ὁ Θεός, οὔτε τὰ μαθη-
ματα τὸ ἀπησχόλησαν πολὺ. Διὰ τοῖτον δὲν
μοῦ ἔγραψες; Ἐστὶ χωρὶς κανένα λόγον. Ἀπὸ
ἀμέλειαν ἤ τεμπελίαν. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦτο ἀ-
συχώρητον, ἂν δὲν τὸ ἔσῳεν ἡ εὐκρίνεια
Ἄς εἶνε. Ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράψῃ
συχνὰ καὶ... ἀπερασμένα ἐγκαρμένα!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς λόγους ποῦ μᾶς
κάνει νὰ σ' ἀγαποῦμε τόσο πολὺ στὸ σπῆτι,
ὅλοι μας, — μοῦ γράφῃς ἡ Βιθυνὴ Ἑλληνόπουλα,
— εἶνε καὶ αὐτός: Μὰς ἔρρεσι (ἐδῶ στὰ ξένα)
ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην μας Πατρίδα. Μὰς ἀνα-
παιρτᾷ ἕνα κομμάτι Ἑλληνικῆς γῆς! Μὰς
μιλεῖς γιὰ Ἑκείνη καὶ μᾶς λέγεις πῶς πρέπει νὰ
τὴν ἀγαποῦμε, γιὰ νὰ τὴν ἐπιφύλαξωμεν. —
Σοῦ ἔστειλα τὸν χάρτην τῶν Λύσεων καὶ ἐ-
πέρασας τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀ-
πόρων.

Ρεζεντᾶ, μεγάλῃν χαρὰν μοῦ ἐπροξένησε τὸ
ὁρατὸν σου γράμμα, ὑστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸν
ποῦ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Σοῦ ἔστειλα τὸ βρα-
βεῖόν σου. Ὁ κ. Φ. σὲ ὑπερευχαρίστει διὰ τὴν
ἐξοχὴν κάταν.

Τί φοβερόν δυστύχημα, ἀγαπητὴ μου Ζωὴ
Κονταρίνη! Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν νὰ χά-
σῃς δύο χαριτωμένα ἀ' εἰς τὴν ἀφάνειά σου! Φαντά-
ζομαι τοὺς δυστυχεῖς σου γονεῖς... Ἐ, τώρα
σὺ εἶσαι ἡ χαρὰ των καὶ ἡ παρηγορία των.
Σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον καὶ ἐλπίζω νὰ
μοῦ γράψῃς συχνά.

Ὅπως συνδρομητῶν ἀπὸ τὰς Καλάμας,
τὸ Κονκλάμιον τοῦ Ἀργοῦ, ἡ Σαντολάρις,
ἡ Νηροῖς, ἡ Μαραμὴν Καμέλια, ἡ Δουκίσα
τοῦ Δάντου καὶ τὸ Ροδόπειτον, ἔκαμαν λα-
τοῖον καὶ τὰ χρήματα ποῦ ἐμάζυνον μὲ τὰ
ἔστειλαν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν Ἀπόρων.
Εὐγε εἰς τὰς ἀγαπητάς μου φίλας! Νὰ παρὰ-
δειγμα ἀξιωματικῶν!..

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ὁνειροδὴς Βασίλισσα,
Κρητικοπούλα, Παμφῶς, Ἀντικὴ Δούσις, Ἐ-
ξορίστου Βασίληας, Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ,
Σιράνιον Τόσον, Σίμψαν, Λορέλιαν, Εἰμαι
Ζακυνθία, Κραυγὴ Νίκης καὶ Σκόρπιοι Με-
νεξέδες.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Δωδωναίου.
— «Συμβουλὴ» τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος. — Ποιή-
ματα τοῦ Δοξασιμένου Εἰκοσιένα. — «Ζωὴ καὶ
κίνησις» τῆς Μοσχόσεως. — «Ρεμβασμός» τῆς
Θαλασσίας Νύμφης. — Διάφορα τῆς Σημαίας
τοῦ Ἀβέρωφ καὶ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆα.
— «Ὁ Ναυαγός» τῆς Κρητικοπούλας. — «Ὁ
τρογύς» τοῦ Ἀγρολοῦλουδου τῆς Φράκτης.
— «Πρὸς τὴν Σημαίαν» τοῦ Ὁνειροπόλου
Μεγάλῃς Ἑλλάδος. — Ἀνέκδοτα, Φαιδρά,
Παῖδ. Πνεύματα, Παίγνια, Προβλήματα κλπ.
διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οἱδὲν ψευδώνυμον ἱκανεῖται ἡ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν
συννοεῖται ὅτι τὸ δικαιώματός φρ. 1. Τὰ ἱκανο-
μένα ἡ ἀνανεοῦμενα ἱσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου
1911. Ὅσα συννοεῖται ἀπὸ α. ἀνέκρινε εἰς ἀγορία,
καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοίτιαι].

Νέα ψευδώνυμα: Ὑπερασπιστὴς τῆς
Ἑλλάδος α. (Σὰς ἀρέσει;) ὁ Μυστικός, α.
(1+24) Ἀγαπητῆς τοῦ Ἐθνους, α. (Α. Π.)
Κορίνα, κ. (; !!) Ἐντυχὴς Παρὰ, α. (+)
Λευκοθέα, κ. (Ε. Μ.) Ὡραία Ἀμαζών,
κ. (

